

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

Opera(ció) fantasma

1. De què va?

Christine, noieta del cor de l'Òpera de París, aconsegueix fer-se amb el paper de la seva vida gràcies a un compositor fantasma. **2. Com va?**

Després de passejar-se durant vint anys per tot el món, el musical d'Andrew Lloyd Weber, arquitecte d'èxits canors, rei Mides del *show-business*, aterra –i aterra– per fi a les pantalles dels poblets on mai no es veurà en directe.

Partint de la

novel·la de Gaston Leroux –per cert, no acreditat en el film– amb l'amor impossible, per romàntic, entre una insípida corista, un prepotent burgès i un compositor maleït, *El fantasma de la òpera* dirigit per Joel Schumacher –*Batman forever*– fotografia l'espectacle teatral. Des de qualsevol angle i donant prioritat suprema a l'arxiconeguda partitura, que acaba pesant com llosa aplec del cargol sobre les imatges. Imatges deutes del film que Rupert Julian va rodar quan encara el cinema era mut. Irònic, no? A més d'aquest plagi facinerós –*homenatge* fa més fi–, Schumacher excel·leix copiant el Jean Cocteau de *La belle et la bête*, però en horter i sense remei. Dues hores i escaig per desitjar que, finalment, l'aranya de cristall s'encasti brutal sobre tanta estupidesa de cartró pedra. Realment, una opera(ció) fantasma. **3. I va:** De càstig diví per a qui encara no hagi vist la marxiana *Una nit a l'òpera*.

El fantasma de la òpera

Director: Joel Schumacher.

Intèrprets: Emmy Rossum, Gerald Butler, Miranda Richardson, Simon Callow. EUA-Regne Unit, 2004. 142 min. Lauren, Rambla.